

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สงคราม
พิชิตปฐวี

มาเถาส
ที่
ดลัส
สง

Mao Ni ฌึณ ฌ็ฌึณทรพพด แด

ทศลองอ่าน

จะ... อด

ทศลองอ่าน

enter

enter

enter

สำนักพิมพ์ แด

Mao Ni Xian สำนักพิมพ์ แด

จะ... อด

www.enter-books.com

សម្រាប់
អ្នកចូលរួម

將
軍

สยบฟ้ามืดปฐพี 23

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรวงพา แฉา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 23

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2423-2

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกนอมสายตา

หัวใจสายตากุล

www.greenread.com

คำนำ

ผ่านมาเกินครึ่งทางแล้ว สยบฟ้าพิชิตปฐพีได้เข้าสู่ภาคที่สี่อย่างเป็นทางการ ในชื่อภาคว่า 'ม่านกาลที่คล้อยลง' ฟังจากชื่อภาคดูจะเป็นกลางอย่างไรชอบกล แต่คนอย่างหนึ่งเซวียหรือจะสนใจ ราตรีนิรันดรจะเข้าไปกคกลมโลกก็ช่างมันสิ ขอแค่มันกับซังซังรอดตายก็พอแล้ว

ดูเด็ดตั้งแต่เริ่มเปิดภาค เมื่อทันทีที่หนึ่งเซวียกับซังซังหวนคืนสู่โลก ก็ต้องเจอกับกองทัพยอดฝีมือจากทั้งนิกายเต๋าและพุทธ ไม่เว้นแม้แต่ คนที่ไม่ใช่ผู้ฝึกฆานอย่างพวกทหาร หรือกระทั่งชาวบ้านตาตาๆ เพราะตอนนี้ เรื่องบูตรีของหมิงหวังจูดิงลงมาและได้ตื่นขึ้นมาแล้วนั่นเป็นวาระที่คนทั้งโลก ต้องร่วมกันรับมือ มีแต่ต้องฆ่าซังซัง โลกจึงจะพ้นภัย และหนึ่งเซวียก็มีแต่ ต้องฆ่าคนทั้งโลก ซังซังจึงจะพ้นภัยเช่นกัน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ก่อนอื่นข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ กองบรรณาธิการ รวมทั้งคุณมดแดงที่ไว้วางใจให้ข้าพเจ้าแปลนิยายเรื่องนี้ ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่สนับสนุน ติดตาม และรอคอยนิยายเรื่องนี้มาโดยตลอด

นิยายเรื่องนี้เป็นผลงานเรื่องแรกที่ข้าพเจ้าทำงานกับสำนักพิมพ์ หากมีข้อผิดพลาดประการใดข้าพเจ้าต้องขออภัยมา ณ ที่นี้

สุดท้ายนี้ ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน

ด้วยความจริงใจ

ชื่อเสียนทรงพล

แนะนำตัวละคร

- * จื่อโม๋
ถงหลังของกองกำลังทหารม้าอากาศกรมเทพ เป็น
ผู้มีความสามารถสูง คุณสมบัติยอดเยี่ยม ฝึกฉฉาน
ถึงด้านสู่วิสดารชั้นปลาย มีชื่อเสียงพอๆ กับเงินปาฉื่อ
- * เสียนจื่อหลาง
แม่ทัพใหญ่เจิ้นซี หนึ่งในสี่แม่ทัพใหญ่แคว้นต้าถัง
เป็นผู้ฝึกฉฉานแนวทางยุทธ์ที่มีด้านฉฉานฉฉาน
แต่การวางแผนการรบยอดเยี่ยมไม่มีผู้ใดเทียบเคียง
ได้ สมัยก่อนเคยคลุกคลีอยู่ในพรรคม้าฉฉานฉฉาน
สนิทสนมกับฉฉาฉฉาฉฉา
- * หยางเอ๋อริ่
ชาวฉฉาในชนบททางทิศใต้ของแคว้นต้าถัง เคยเป็น
ทหาร นิสัยเปิดเผยตรงไปตรงมา
- * ซุ่ยฉื่อ
หัวหน้าตระกูลซุ่ยเขตฉฉาฉฉา เคยรับราชการเป็น
จางซุ่ยเชอเหริน (ผู้ช่วยหัวหน้าสำนักราชเลขาธิการ)
และเคยรับตำแหน่งเป็นชื่อหลาง (รองเสนาบดี)
อยู่ในกรมพิธีการและกรมปกครอง ต่อมาถูกกล่าวโทษ
ด้วยเรื่องบางเรื่องจึงต้องกลับเขตฉฉาฉฉา มีฐานะเป็น
อาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้กับองค์หญิงหลื่อฉื่อ

- * นักพรตครึ่งร่าง พรตเฒ่าที่เร้นกายอยู่ในถ้ำบนเขาหลังอารามจือโส่ว
แซ่เหอ ถูกคนตัดร่างขาดสองท่อน แต่กลับอยู่รอด
มาจนถึงทุกวันนี้เพราะมีวิชาลับรักษาชีวิต ตำนาน
เคยบรรลุน้ำด่านเข้าสู่ด่านเบิกนภา
- * เงินซุน เดินกวนเสื่อคลุมแดงที่ประจำอยู่ในอารามเต้าแคว้นฉี
นานสามสิบกว่าปี เป็นคนของวิหารเทพแสงสว่าง
ฐานะในแคว้นฉีสูงส่งเป็นอย่างยิ่ง
- * รัชทายาทหลงหมิง รัชทายาทแคว้นเยียน พระเชษฐาขององค์ชายหลงชิง
หลังเหตุการณ์พลิกผันที่เกิดกับหลงชิง รัชทายาท
หลงหมิงก็กุมอำนาจในราชสำนักและกองทัพแคว้นเยียน
เอาไว้ได้ทั้งหมด
- * กวนไห่ ศิษย์ของจีซานต้าซือแห่งวัดลันเคอ แม้มีนิสัยหนักแน่น
ทรหด แต่ก็อบอุ่นน่ารัก เคยประลองฝีมือกับหนิงเซวี่
มีความเลื่อมใสในสถานศึกษาเป็นอย่างยิ่ง
- * เจิงจื่อชิง ศิษย์น้องของหลิวไป่ หนึ่งในยอดคนด่านรู้ชะตา
ที่มีอยู่ไม่กี่คนในศาลากระบี่
- * เชี่ยวเจิงอวี่น ลูกน้องคนสนิทของรัชทายาทแคว้นหนานจิ้น เคยเป็น
สหายร่วมห้องเดียวกันกับหนิงเซวี่ในสถานศึกษา
ปีนั้นมีชื่อเสียงโด่งดังยิ่ง แต่หลังหนิงเซวี่ได้เข้าชั้นสอง
มันก็กลับแคว้นหนานจิ้นไปอย่างหมองเศร้า

- * ตังหมิงต้าซือ มือหากล้อมอันดับหนึ่งของเขาหาว่าซาน สมัยยังหนุ่มแน่นรับหน้าที่เฝ้าหามากกระดานสุดท้ายของเขา หาว่าซานเป็นเวลานานสิบกว่าปี ทว่าพอเข้าสู่วัยกลางคน กลับหายตัวไปอย่างลึกลับ ลือกันว่ามรณภาพไปแล้ว
- * ฉีซานต้าซือ มหาเถระอาวุโสของวัดลันเคอ ถือกำเนิดจากวัดเสวียนคง เป็นบุตรที่แอบมีอย่างลับๆ ของเจ้าคณะฝ่ายเทศนารุ่นก่อนของวัดเสวียนคง ลือกันว่ามันล่องรู้อนาคต สามารถชี้แนะทางสว่างให้กับคนอื่น
- * เป่าซู่ต้าซือ เจ้าคณะหอนิยของวัดเสวียนคง เป็นเพราะมีบุญวาสนากับนิกายพุทธอย่างลึกซึ้ง และสามารถตอบสนองกับกระดิ่งพิสุทธิ จึงกลายเป็นผู้ถือกระดิ่ง เดินทางมาเขาหาว่าซานเพราะเรื่องบุตรของหมิงหวัง
- * ซีเนี่ยน ศิษย์สัจจรวปฐพีของนิกายพุทธ มาจากวัดเสวียนคง หนึ่งในสถานที่ที่เป็นปริศนา กัดลิ้นตัวเองฝึกฌาน ผนึกโอบุษฐ์ ด่านฉานลึกลับ สำเร็จวิชาธรรมกาย อจลหมิงหวัง
- * หลี่มันมัน ศิษย์พี่ใหญ่ของสถานศึกษา สวมเสื้อบุไผ่ฝ่ายเก่าๆ ที่เอวเสียบตำราไว้หนึ่งเล่มและห้อยกระบวยไม้ไว้หนึ่งอัน รู้แจ้งในทุกศาสตร์ พลังที่แท้จริงลึกลับ จนมีอาจยังรู้ได้ ทำอะไรก็เรื่องซ้า

* ชุ่ยซิว

ผู้มีความสามารถคนหนึ่งของตระกูลชุ่ยเขตชิงเหอ
เป็นพี่ชายของภรรยาเก่าเจิ้งจิ้ง (บิดาของซังซัง)
ชอบวางอำนาจบาตรใหญ่ข่มเหงคน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

รกลองทุ่งร้างมุ่งสู่เนินดิน

ฤดูกาลทั้งสี่ของโลกมนุษย์ล้วนมีบุปผา แม้ในช่วงเหมันต์ที่หนาวเหน็บก็มีดอกเล่าเหยหยให้ชื่นชม ฤดูสารทย์อมมีบุปผาเช่นกัน ฤดูสารทย์ที่วัดลั่นเคอ บุปผาที่ขึ้นชื่อที่สุดคือกุ้ยฮวา หนึ่งในเขียวกำลังอุมซังซังที่ร้างอ่อนปวกเปียก ช่วงเวลาใกล้ตายนี้ ไม่รู้เพราะเหตุใดมันจึงคิดถึงพวกกุ้ยฮวาริมสุสานโดดเดี่ยวในป่าสูญ

ตอนนี้กระบี่ที่ลอยมาจากฟ้าไกลอยู่ห่างจากรถม้าสีดำไม่มากแล้ว วินาทีถัดไปน่าจะแทงถูกร่างซังซังและตัวมัน อันที่จริงมันไม่ได้มองเห็นกระบี่บินเล่มนั้น แต่ว่าสัมผัสได้ หั้งแนใจด้วยว่ากระบี่เล่มนั้นมาจากเทพกระบี่หลิวไป ดังนั้นจึงรู้ว่าอีกชั่วอึดใจตนเองและซังซังต้องตายอย่างแน่นอน จึงไม่ทำอะไรอีกแล้ว นอกจากโอบกอดซังซังในอ้อมอกไว้แน่นกว่าเดิม แล้วรอรอย่างสงบ

ทว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาอยู่เหนือจินตนาการและการคาดคะเนของหญิงเขียวยโดยสิ้นเชิง กระบี่ทะเลวงเมฆที่มาจากฟ้าไกลที่ตามหลักแล้วต้องสังหารพวกมันอย่างแน่นอนกลับเสียดสีกับรถม้าแล้ว

แลลบออกไปอย่างรวดเร็ว

แสงพุทธะที่สงบร่มเย็นดับวูบไปหลังรถม้า ภาพความเสื่อมโทรมของวิหารหลังวัดลั่นเคอและฝนฤดูสารทพวงนั้นล้วนถูกตัดขาด แล้วหายไประหว่างไร้วังรอย รอบด้านเหลือเพียงความเงียบ

หนึ่งเข็ยรู้วารถม้าได้เข้าสู่โลกในกระดานหมากโดยสมบูรณ์แล้ว ความตึงเครียดสุดขีดพลันผ่อนคลาย เหนือไหล่ทะลักออกมาดูจ่าฝน ทำให้ทั้งร่างเปียกโชกในพริบตา

เจ้าดำก็รู้สึกได้ถึง การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมโดยรอบ จึงร้องฮึ่ก อย่างลึกลับใจ แล้ววิ่งตะลุยไปบนถนนที่เปียกสลัด แต่วิ่งไปไม่ได้ไม่กี่จั้ง ถนนที่ดูเหมือนจะทอดยาวไปไม่สิ้นสุดกลับแยกออกอย่างกะทันหัน!

เดิมถนนสายนี้อยู่บนภูเขาสูงในโลกแห่งกระดานหมาก เมื่อถนนด้านหน้าแยกออกอย่างกะทันหัน ย่อมกลายเป็นหน้าผา

เพิ่งรอดพ้นจากสถานการณ์เฉียดตายมาได้ ไหนเลยจะคิดว่าไม่ทันไรก็ต้องเจอกับอันตรายเช่นนี้อีก เจ้าดำหยุดเท้าไม่ทัน อารมณ์เดือดดาลจึงระเบิดขึ้นมาในยามสิ้นหวัง ร้องฮืออย่างบ้าคลั่งแล้วพุ่งลงไป!

เสียงกระแทกอย่างแรงดังโครม รถม้าสีดาดตกลงสู่พื้นอย่างหนักหน่วง ล้อรถบดแอ่งน้ำที่กำลังจับตัวเป็นน้ำแข็งจนแหลก แล้วแล่นต่อไปบนพื้นดินเย็นเฉียบที่ค่อนข้างแข็ง มุ่งไปทางดวงตะวันเย็นเยือกที่อยู่ห่างไกลดวงนั้น

การกระแทกอย่างรุนแรงทำให้หนึ่งเข็ยที่อยู่ในรถกระเด็นกระดอน ศีรษะกระแทกประทุนรถอย่างแรง จากเดิมที่มีนั่งอยู่กับการเปลี่ยนแปลงที่รับมือไม่ทันก็พลันได้สติขึ้นมาเพราะความเจ็บปวด มันมองออกไปนอกหน้าต่างตามสัญชาตญาณ พื้นที่ในขอบเขตทัศนวิสัยมีแต่ความรกร้าง

เป็นที่ราบซึ่งมีดและเงียบสงัด คล้ายมีต้นไม้เขียวเฉาอยู่ไม่กี่ต้น

ที่นี่ไม่ใช่วัดลั่นเคอ แต่ก็ไม่ใช่โลกในกระดานหมากเช่นกัน
 หน้ำสี่ขาวราวเกล็ดน้ำแข็งพวกนั้นตายไปนานแล้ว ปลาตัวเล็กในแอ่งน้ำ
 ก็คงกลายเป็นน้ำแข็งไปนานแล้วเช่นกัน กาลเวลายังคงเป็นช่วงฤดูสารท
 อันหนาวเหน็บ ทัศนียภาพพวกนี้มันดูแล้วออกจะคุ้นตาอยู่ แต่น่าจะ
 ไม่เคยมา ที่นี่คือที่ไหนกันแน่

หรือว่าที่นี่คือทุ่งร้าง แต่เมื่อครู่เห็นๆ อยู่ว่ารถม้ายังอยู่หน้าวิหาร
 หลังวัดลั่นเคอ แล้วเหตุใดพิริบตาต่อมาจึงมาโผล่ที่ทุ่งร้างได้ วัดลั่นเคอ
 อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้แถบทะเลชุยหลิง ห่างจากทุ่งร้างอย่าง
 ต่ำสุดก็หลายพันลี้ ที่ทำให้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมจึงมาโผล่ที่นี่ได้

หญิงเซวียมองทัศนียภาพของทุ่งร้างนอกรถ ตกใจจนพูดไม่ออก
 พอได้สติก็รีบมองดูซั้งซั้งที่อยู่ในอ้อมอก เห็นซั้งซั้งแม้ยังอ่อนแออยู่มาก
 แต่ไม่มีอันตรายถึงชีวิต จึงอดถอนหายใจอย่างโล่งอกมิได้

ขอเพียงซั้งซั้งยังมีชีวิตอยู่ ขอเพียงที่นี่ไม่ใช่วัดลั่นเคอ ขอเพียงไม่มี
 แสงพุทธะปกคลุมรถม้า อธิบายว่าแต่วิ่งข้ามเส้นทางหลายพันลี้มาโผล่ที่
 ทุ่งร้างได้อย่างน่าพิศวงเลย ต่อให้ไปถึงโลกแห่งความมืดมันก็มีได้สนใจ

หลังจากวิ่งอย่างบ้าคลั่งมาได้ระยะหนึ่ง เจ้าดำก็ได้สติกลับคืนมา
 จึงค่อยๆ หยุดวิ่ง หันรึหันขวามองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง เมื่อแน่ใจ
 ว่าที่นี่ไม่ใช่วัดลั่นเคอ และมันก็ไม่ได้ตายเพราะตกหน้าผาที่สมควรตายนั้น
 จึงมีกะจิตกะใจมาตื่นตระหนก เริ่มหอบหายใจรุนแรง

ซั้งซั้งตื่นแล้ว พยายามลืมตาขึ้น พอเห็นท้องฟ้านอกหน้าต่างจึง
 รู้ว่าตนเองยังไม่ตาย หญิงเซวียก็ยังไม่ตาย ถ้ามด้วยความแปลกใจว่า
 "ที่นี่ที่ไหน"

หญิงเซวียอุ้มนางไปใกล้หน้าต่าง มองออกไปด้านนอก นิ่งเงียบ

พิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็นึกขึ้นได้ถึงเรื่องเล่าที่ฉีซานต้าซื้อเล่าให้ตนฟังเมื่อหลายวันก่อน จึงพอจะเดาได้ถึงความจริงของเรื่องนี้ เพียงแต่แม่ได้เห็นกับตาก็ยังยากจะเชื่อในสิ่งที่ตนเพิ่งประสบมาทั้งหมด

"ถ้าเดาไม่ผิด ตอนนี้องค์พวกเราน่าจะอยู่ที่ซีฮวง (ทุ่งร้างตะวันตก)"
หนึ่งเซวียบอก

พอได้ฟังคำตอบ ซังซังก็พูดอย่างเศร้าใจว่า

"ซีฮวงกับเขาหว่าซานห่างกันคนละฟากแผ่นดิน ไกลกันอย่างนั้น จะมาถึงในชั่วพริบตาได้อย่างไร พวกเราตายแล้วใช่หรือไม่ ที่นี่คือโลกแห่งความมืดใช่หรือไม่ พวกเราล้วนตายแล้ว หนึ่งเซวีย ทำไมท่านถึงชอบหลอกข้า"

หนึ่งเซวียเข็ดน้ำตาบนใบหน้าที่ขาวซีดของนาง ปลอดภัยว่า

"ถ้าเจ้าตายแล้วจริง ข้าหลอกเจ้า เจ้าจะทำอะไรข้าได้ ข้าเคยหลอกเจ้าอย่างนั้นหรือ เจ้ายังไม่ตาย และที่นี่คือซีฮวงจริงๆ"

ซังซังค่อยมีกำลังใจขึ้นมาบ้าง ผืนยันกายขึ้นมาในอ้อมอกของหนึ่งเซวีย มองออกไปนอกหน้าต่าง เมื่อพบว่าเหมือนทุ่งร้างที่นางและหนึ่งเซวียต่างคุ้นเคยจริงๆ ก็ตกใจ

"หลายวันก่อน ฉีซานต้าซื้อเล่าเรื่องเกี่ยวกับวัดลั่นเคอเรื่องหนึ่งให้ข้าฟัง"

หนึ่งเซวียเล่าเหมือนกำลังครุ่นคิด

"มีตำนานเล่าว่าเมื่อครั้งปฐมพุทธะเดินทางผ่านมาที่เขาหว่าซาน สัมผัสได้ว่าที่ได้เขามีสถานที่แห่งหนึ่งที่มีความเชื่อมโยงกับวัดเสวียนคง จึงสั่งให้สานุศิษย์สร้างวัดลั่นเคอที่นั่น ต่อมาปฐมพุทธะสำเร็จมรรคาสูงสุดของการเดินทางฝ่าจักรวาล จึงก่อเจดีย์ศิลาอย่างง่าย ๆ ไว้ที่นั่น สามารถนำพาหลวงจีนในวัดไปยังดินแดนสุขาวดีที่อยู่สุดขอบฟ้าทาง

ทิศตะวันตกได้ ข้าถามดำชื้อว่าตอนนี้ค้ายกลนั้นยังอยู่หรือไม่ ดำชื้อตอบว่าผ่านมาหลายพันหลายหมื่นปีแล้ว พลังของปฐมพุทธะสูญหายไปจนหมดสิ้นนานแล้ว เจดีย์องค์นั้นก็กลายเป็นละอองธุลีไปแล้วเช่นกัน หลวงจีนในวัดสร้างวิหารหลังหนึ่งไว้ตรงตำแหน่งของเจดีย์ศิลาในตำนาน ซึ่งก็คือวิหารหลังนั้นที่พวกเราอยู่ก่อนหน้านี้"

ซังซังไม่มีทางเชื่อคำอธิบายนี้ จึงถลึงตาใส่ ถามว่า

"ท่านจะบอกว่าตอนที่ดำชื้อเปิดโลกในกระดานหมาก ก็เปิดค้ายกลเจดีย์ศิลาของปฐมพุทธะด้วยในเวลาเดียวกัน ดังนั้นจึงส่งพวกเรา มาที่นี่อย่างนั้นหรือ"

หญิงเซวียส่ายหน้า บอกว่า

"ในเมื่อดำชื้อคิดว่าค้ายกลของปฐมพุทธะใช้การไม่ได้แล้ว ก็ยอมไม่ใช่ดำชื้อที่เป็นผู้เปิดมัน น่าจะเป็นเพราะหลังจากที่รถม้าเข้าสู่กระดานหมากแล้ว ในวัดลั่นเคอเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น เพียงแต่ตอนนี้พวกเราไม่อาจรู้ได้ แต่ต้องไม่ใช่เรื่องเล็กแน่นอน"

ค้ายกลเจดีย์ศิลาที่อยู่ลึกลงไปได้ฐานของวิหารหลังวัดลั่นเคอ ถูกกลบฝังมานาน พลังของปฐมพุทธะสลายไปเกือบหมดแล้วจริงๆ แต่หลวงจีนในวัดสวดมนต์บูชาพระมานานจนนับปีไม่ได้ ภายใต้การอาบขิลอมของพุทธจิตเหล่านี้ เจดีย์ศิลาจึงยังรักษาพลังสลายสุดท้ายไว้ได้

หลังจากรถม้าสี่ดำเข้าสู่กระดานหมากแล้ว แม้หญิงเซวียไม่รู้ว่ในวัดลั่นเคอเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่นับว่าคาดเดาได้ถูกต้อง เหตุการณ์ที่ทำให้ค้ายกลของปฐมพุทธะทำงานได้อีกครั้งยอมไม่ธรรมดา

ณ เวลานั้น ซีเนียนศิษย์สัตบุรุษของนิกายพุทธทำลายผานผนิกโอบุซฐ์สิบหกปี เพื่อบังคับเปลี่ยนกฎกาลของโลกในกระดานหมาก ส่วนศิษย์ที่รองจวินโมก็ทุ่มพลังผานทั้งชีวิตใช้กระบี่เหล็กเล่มนั้น

ผานฉนี้กโษฐ์ของนิกายพุทธและกระบี่เหล็กสถานศึกษา เป็นสุดยอดวิชาในโลกของการฝึกผานยุคปัจจุบัน หากว่ามีเพียงหนึ่ง ก็ไม่เพียงพอที่จะทำใหค้ายกลทำงาน ทว่าเมื่อสองวิชามารวมกัน จึงทำใหเกิดการเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์

พุทธจิตของปฐมพุทธะที่ซ่อนอยู่ใต้ซากบ่อน้ำถุกกระตุ้น ค้ายกล ในเจดีย์ศิลาจึงทำงานอีกครั้ง และอาจเป็นเพราะกระดานหมากก็เป็น ของวิเศษของปฐมพุทธะด้วย ค้ายกลจึงส่งกระดานหมากมาที่ทุ่งร้าง ตะวันตกโดยครครลง

ดังนั้นตอนที่รถม้าสี่ดำพุ่งออกจากโลกในกระดานหมาก ย่อมต้อง ตกลงสู่ทุ่งร้าง

"แต่มีเรื่องหนึ่งที่ไม่เข้าใจ ทำไมพวกเราจึงออกจากโลกใน กระดานหมากได้เอง"

หนึ่งเซวียไม่เข้าใจจริงๆ

ตอนนี้ซังซังเชื่อเรื่องประหลาดนี้แล้ว และด้วยเหตุนี้เองจึงคิดไป ถึงอีกเรื่องหนึ่ง ไบหน้าน้อยๆ พลันซิดเผือดลง กล่าววว่า

"ถ้าค้ายกลที่ว่าเชื่อมต่อดั้งเคอกับวัดเสวียนคง เช่นนั้นตอนนี้ พวกเราไปมิใช่..."

หนึ่งเซวียมองต้นโพธิ์ที่ใบคล้ายรูปหัวใจต้นสีเทาอ่อนที่อยู่ห่างไกล แล้วพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมวว่า

"ไม่ผิด ตอนนี้พวกเราน่าจะอยู่ห่างจากวัดเสวียนคงไม่ไกล"

เจ้าดำเวลานี้กำลังคึกคักถึงโอดหลังจากรอดชีวิตจากเหตุการณ์ ฉียดตาย ใ้ก๊ีบเท้าหน้าตะกุกดินเบาๆ เพื่อดูวว่าจะหาของดีขึ้นมากิน เป็นรางวัลปลอบใจตัวเองได้บ้างหรือไม่ พอได้ยินเสียงคุยกันในระยะ ทุน รดตั้งออกมา ก็หูตั้งด้วยความตื่นตระหนก ร่างกายพลันแข็งทื่อ

เพราะสิ่งที่ได้พบเจอในวัดลั่นเคอ ทำให้มันจำหลวงจีนในจิ๋วร
ผ้าฝ้ายสีน้ำตาลเข้มนั้นได้ฝังใจ เพราะมันหวาดกลัวสุดขีดจึงจำไม่ลืม
และหลวงจีนรูปนั้นก็มาจากวัดเสวียนคง ตามความเห็นของมัน หลวงจีน
รูปใดก็ตามที่มาจากวัดเสวียนคงน่ากลัวอย่างนี้ทุกรูป ตอนนี้มันกลับวิ่ง
มาที่วัดเสวียนคง นี่ต่างจากรนหาที่ตายตรงไหน!

เจ้าดำพยายามข่มกลั้นความกลัว ทั้งไม่กล้าร้องฮือ ลอบหันหน้า
เตรียมจะวิ่งหนีกลับไปทางที่วิ่งมา แต่พอหันกลับไปได้ก็ต้องตะลึงงัน
เมื่อพบว่าภาพทิวทัศน์ทางเหนือได้ออกตกทั้งสี่ทิศแทบจะเหมือนกัน
โดยสมบูรณ์ มันไม่รู้ว่าวัดเสวียนคงอยู่ทางไหน เช่นนั้นแล้วควรหนีไป
ทิศใด

หนึ่งเซวียวางซังซังลงบนฟูกอย่างระมัดระวัง แล้วเดินออกไป
นอกประตูนรธา ยืนบนเพลาธา เอามือป้องตาแหงนมองท้องฟ้า มองอย่าง
จริงจังอยู่นานมาก ไม่พูดจาแม้สักคำ

เจ้าดำร้อนใจเป็นอย่างยิ่ง คิดในใจว่านี่มันเวลาไหนแล้ว ยังมี
กะจิตกะใจมามองหาหาดาวอีกหรือ ดูจากดวงอาทิตย์เย็นเยือก
ดวงนั้นก็รู้แล้ว ตอนนี้มันเวลาเข้าซัดๆ ยังมีดาวที่ไหนกัน

"ทำไมมองไม่เห็นอะไรเลย" หนึ่งเซวียพูดอย่างไม่ค่อยเข้าใจ
"หรือจะบอกว่าค่ายกลนั้นไม่ได้เชื่อมถึงวัดเสวียนคง? แต่เห็นอยู่ซัดๆ
ว่าต้นโพธิ์ต้นนั้นมีปัญหา"

เจ้าดำตาเป็นประกาย คิดว่าไม่เสียทีที่เป็นเจ้านาย สุดท้ายก็คิด
ได้ว่าวัดเสวียนคงต้องอยู่บนเกาะกลางเวหาแบบในนิทานปรัมปราอย่าง
แน่นอน เช่นนั้นขอเพียงอาศัยท้องฟ้านำทางไยมิใช่ไม่ต้องกังวลใจแล้ว
หนึ่งเซวียมองเห็นว่าไกลออกไปมีเนินดินที่เล็กมากอยู่ มองเห็น
ได้รำไรว่าบนนั้นมีสี่เหลี่ยมอยู่หลายหย่อม จึงตะสะโพกเจ้าดำเบาๆ

บอกเป็นนัยว่าให้วิ่งไปดูสักหน่อย

เจ้าดำสะบัดก้นอย่างขุ่นเคือง ไม่ใช่ว่ามันไม่พอใจที่ถูกหนึ่งเซวียเตะสะโพก เรื่องนี้มันชินแล้ว แต่มันรู้สึกว่าการหนึ่งเซวียตัดสินใจอย่างลวกหยาบ สถานที่อย่างทุ่งร้างนี้ที่โดมัสีเซียวที่นั่นต้องมีอันตรายอย่างแน่นอน ได้ยินว่าเมื่อก่อนเจ้านายมันบั่นคอโจรที่ม้าในทุ่งร้างมาไม่รู้กี่มากน้อย หรือว่าแม้แต่เรื่องแค่นี้ก็ยังไม่รู้

หนึ่งเซวียรู้ว่าเจ้าดำไร้สมองนี่กำลังคิดอะไร จึงพูดอย่างหงุดหงิดว่า

"เจ้าคงคิดว่าวัดเสวียนคงอยู่บนกองดินนั่นสินะ กองดินเล็กขนาดนั้น แม้แต่กระถางธูปยังตั้งไม่ได้ เจ้ากลับจะให้ข้าเห็นมันเป็นวัด"

เจ้าดำคิดว่าคำพูดนี้มีเหตุผล มันคงโดนความกลัวครอบงำจนเลอะเลือน ไม่เสียที่ที่หนึ่งเซวียเป็นเจ้านาย เพิ่งผ่านเหตุการณ์เฉียดตายมา ยังสุขุมเยือกเย็นเช่นนี้ได้

ลัทธิหมุนไป รถม้าสีดำแล่นไปทางเนินดินที่มีสี่เซียวหลายหย่อม ขึ้นอยู่ไกลๆ นั้น

ตอนแรกสุดใบหน้าของหนึ่งเซวียยังคงสงบนิ่ง แต่ต่อมาก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม เพราะมันพบเห็นเรื่องที่ประหลาดมากเรื่องหนึ่ง

ด้วยความเร็วของเจ้าดำ แม้เนินดินจะดูเหมือนอยู่ไกลมาก แต่สมควรใช้เวลาไม่นานก็น่าจะถึง ทว่าวิ่งมาได้สักพักหนึ่งแล้ว เนินดินนั้นกลับยังคงดูห่างไกลเหมือนอยู่สุดขอบฟ้า

หนึ่งเซวียเริ่มระวังตัว เลิกม่านรถม้าขึ้น สั่งให้เจ้าดำหยุดวิ่ง

เจ้าดำหยุดวิ่งแล้ว แกวตตาของมันเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ริมฝีปากหนาเตอะบิดแ่นสนิท ไม่ยอมให้ฟันขาวที่ใหญ่ที่ปกติแล้วถือเป็นความภูมิใจไหล่ออกมาแม้แต่สี่เซียว เพราะตอนนี้มันไม่กล้าแม้แต่

จะหายใจ

พอหนึ่งเซวียเห็นภาพตรงหน้ารถม้า ร่างกายก็แข็งทื่อในทันใด ตกใจสุดขีดจนหายใจไม่ออก

ห่างจากหน้ารถม้าไปสิบกว่าจั้ง ทุ่งร้างยุบลงอย่างกะทันหัน กลายเป็นหน้าผาสูงชัน เพราะพื้นทุ่งร้างนั้นราบเรียบอย่างที่สุด ก่อนหน้านี้จึงไม่อาจมองเห็น จนกระทั่งวิ่งมาถึงหน้าผาแล้วจึงได้รู้

กลางทุ่งร้างพลันปรากฏหน้าผาสูงชันลึกลงไปจนถึงก้นปฐพี เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดจริงๆ ทว่าสิ่งที่ทำให้หนึ่งเซวียและเจ้าดำ ตกใจสุดขีดจนไม่กล้าหายใจกลับไม่ใช่ตัวหน้าผา

หน้าผาแห่งนี้กว้างมาก แผ่ขยายไปด้านหน้าซ้ายขวา จากนั้นไป บรรจบกันที่ขอบฟ้าไกลฝั่งตรงข้าม กลายเป็นหลุมฟ้าที่กว้างใหญ่และ ลึกมาก มากจนถึงขั้นที่มนุษย์ไม่สามารถจินตนาการได้

เมื่อเห็นภาพที่น่าตกใจจนพูดไม่ออกตรงหน้าแล้ว หนึ่งเซวีย ถึงกับเกิดความรู้สึกที่รุนแรงว่าต่อให้เอาเมืองฉางอันทั้งเมืองมาใส่ลงไป ก็คงไม่อาจถมหลุมนี้ให้เต็มได้

มันเคยไปที่เทือกเขาสำนักของพรรคมาร ตื่นตะลึงกับสิ่งก่อสร้าง ขนาดใหญ่ที่ชาวฮวงซุ่เจาะขึ้นมาท่ามกลางฟ้าดินเมื่อพันปีก่อน แต่ หากเอามาเทียบกับหลุมฟ้านี้แล้ว สำนักของพรรคมารก็เหมือนกระท่อม โกอโรโกโสหลังหนึ่ง

และตรงศูนย์กลางของหลุมฟ้านั้นเอง มียอดเขาสูงชันลูกหนึ่ง ตั้งตระหง่านอยู่ ยอดเขาลูกนี้ดูเหมือนจะสูงพอๆ กับยอดเขาที่สูงที่สุด ของเขาหมินซาน แต่เพราะหลุมฟ้านั้นลึกมาก จึงมีเพียงส่วนเล็กๆ ของ ยอดเขาเท่านั้นที่สูงกว่าพื้นของทุ่งร้าง

ยอดเขาในหลุมฟ้าห่างจากรถม้าที่อยู่ตรงขอบหลุมหลายสิบลี้

ส่วนปลายที่สูงกว่าพื้นดินที่มองเห็นได้เพียงรำไรก็คือเนินดินเล็กๆ ที่มีหย่อมสีเขียวซึ่งหนึ่งเข็วยมองเห็นในตอนแรกนั่นเอง

ถ้ามีใครสามารถขึ้นไปบนท้องฟ้าที่สูงหลายหมื่นลิ้วแล้วมองลงมายังทุ่งร้างตะวันตก ในสายตาของคนผู้นั้น หลุมฟ้ากับยอดเขาในหลุมคงจะเหมือนกับสวนถาดที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงาม แต่สวนถาดที่ใหญ่โตมหึมาขนาดนี้เมื่อปรากฏบนโลกมนุษย์ ย่อมสามารถทำให้คนที่เห็นมันเป็นครั้งแรกตกใจจนหมดสติได้

หนึ่งเข็วยกับเจ้าดำตกใจสุดขีด แต่ไม่มีกะจิตกะใจที่จะขึ้นชมหรือกราบกราน เพราะที่ยอดเขาในหลุมฟ้าลูกนั้นมีวัดสีเขียวที่มองเห็นได้เลื่อนรางอยู่นับไม่ถ้วน

วัดพวกนั้นน่าจะเป็นวัดเสวียนคง

มีแต่วัดเสวียนคงเท่านั้น

ชั่วครู่ต่อมา ทั้งคนทั้งม้าก็ได้สติ เจ้าดำไม่อาจต่อต้านความกลัวตามสัญชาตญาณ จึงหันกลับเตรียมวิ่งหนี ส่วนหนึ่งเข็วยยังคงตะลึงกับภาพที่เห็นด้านล่างหน้าผา

วัดเสวียนคงคือสถานที่ที่เป็นปริศนา แม้เป็นผู้ฝึกฆราวาสก็รู้จักเพียงผิวเผิน สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของนิกายพุทธแห่งนี้อยู่ไกลถึงส่วนลึกของทุ่งร้างตะวันตก พื้นที่ที่น้อยคนจะมาถึง เพราะชื่อของวัดเสวียนคง (กลางเวหา) คนจำนวนมากจึงเดาว่าวัดนี้ต้องสร้างอยู่บนเกาะกลางเวหาแบบในนิทานปรัมปราเป็นแน่

ใครจะคิดว่าวัดเสวียนคงไม่เพียงไม่ได้ลอยอยู่กลางเวหา แต่กลับอยู่ใต้ดิน พอมองดูยอดเขาใหญ่โตที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ดินลูกนี้แล้วหนึ่งเข็วยก็เกิดข้อสงสัยขึ้นมากมาย

ทันใดนั้นเอง บริเวณหน้าผาทางตะวันตกเฉียงใต้พลันมีหมอกสีขาว

มากมายไหลลงมา ไอ่หมอกค่อนข้างชั้น หนักกว่าอากาศโดยรอบ ค่อยๆ ไหลจากหน้าผาลงสู่กันหลุมฟ้า ดูแล้วคล้ายม่านน้ำตกสีขาว

เดิมทีไอน้ำในหลุมฟ้าก็หนาแน่นอยู่แล้ว ตอนนี้เมื่อรวมกับ ไอ่หมอกมากมายจากผิวดิน ชั่วพริบตาก็เปลี่ยนเป็นสีขาวไปทั่วบริเวณ ยอดเขาสูงตระหง่านลูกนั้นพลันมีเมฆหมอกล้อมรอบ ช่วงต่ำกว่า ไหลเขาไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้ เหมือนปลาสนาการ์ไปก็มีปาน หาก มองจากรถม้าก็เหมือนเกาะกลางเวหาที่ลอยอยู่บนเมฆ วัดสี่เหลี่ยมที่อยู่บนเกาะนั้นบัดเดียวเห็นชัดบัดเดียวเลื่อนราง ปานประหนึ่งแดน สุขาวดีหรือดินแดนแห่งเทพเซียน

หนึ่งเซวียเห็นภาพประหลาดน่าอัศจรรย์ตรงหน้าแล้วก็กล่าวอย่าง ถอนใจว่า

"ที่แท้ก็คือที่มาของวัดเสวียนคง"

เจ้าดำกัมหน้ากระที่บิดนเบาๆ ไม่กล้าส่งเสียงร้อง แต่ใจนั้น ร้อนรนกระวนกระวายยิ่ง คิดในใจว่าแม้แดนศักดิ์สิทธิ์ของนิกายพุทธ จะมหัศจรรย์จนเกินบรรยาย แต่ก็ไม่คุ้มที่จะต้องเสี่ยงอันตรายมากถึง เพียงนี้

หนึ่งเซวียไม่คิดว่าเป็นการเสี่ยงอันตรายสักเท่าไร ในความคิด ของมัน จากตรงนี้หากมองไปยังยอดเขา ก็ยังมองเห็นได้เพียงลักษณะ คร่าวๆ ของวัดสี่เหลี่ยมพวกนั้น เช่นนั้นแล้วหากมองจากยอดเขามาที่ พื้นดิน รถม้าสีดำน่าจะมีขนาดพอๆ กับเม็ดทรายสีดำ ย่อมไม่ดึงดูด ความสนใจของพวกหลวงจีนในวัดเสวียนคงอยู่แล้ว

หนึ่งเซวียกลับเข้าไปในประทุนรถ หยิบสิ่งของที่เหมือนกระบอกเหล็ก ออกมาจากห่อสัมภาระ สองมือออกแรงค่อยๆ ดึงให้ยาวขึ้น จากนั้น ประกบเข้าที่ตาขวา มองไปยังยอดเขาลูกนั้น

กระบอกเหล็กก็คือกระจกชมดาวที่มันเป็นคนออกแบบ แล้วศิษย์พี่สี่กับศิษย์พี่หกช่วยกันทำขึ้นมาอย่างประณีต ทำขึ้นมาสองอันอันหนึ่งนั้นมอบเป็นของขวัญแด่อาจารย์ เป็นการแสดงความเคารพและกตัญญู อีกหนึ่งนั้นมันยอมพกติดตัว

ตอนที่จอมปราชาฎฐิใช้กระจกชมดาวเป็นครั้งแรก ก็เปลี่ยนชื่อมันตามประสิทธิภาพการใช้งานเป็นกระจกมองไกล ซึ่งหนิงเซวียในตอนนั้นยังไม่รู้เรื่องนี้

เมฆหมอกในหลุมฟ้าไหลเคลื่อนเร็วมาก วัดเหลือบบนยอดเขาบัดเดียวเด่นชัดบัดเดียวเลื่อนราง บางครั้งยังสามารถมองเห็นโลกที่อยู่ใต้ไหลเขาได้โดยบังเอิญ หนิงเซวียถือกระจกมองไกล พอเห็นภาพที่ถูกขยายขึ้นหลายเท่าในกรอบการมองเห็นรูปวงกลม เห็นหลวงจีนที่กำลังทำวัตรเข้ากันที่ลานหินหน้าวัดแล้ว ก็นิ่งเงียบไม่พูดจา

น่าจะเพราะมีลมพัดขึ้นมาจากส่วนล่างของหลุมฟ้า ชั้นเมฆหนาบริเวณไหลเขาจึงกระจายออกไปมาก หนิงเซวียใช้กระจกมองไกลมองภาพที่อยู่ต่ำกว่าไหลเขา แล้วก็ต้องตะลึงเมื่อพบว่าช่วงต่ำกว่าไหลเขาลงไปเป็นผืนนาขั้นบันไดที่ซ้อนกันมากมายหลายชั้นจนนับไม่ถ้วน มองจากสีของพืชในนาแล้ว น่าจะเป็นข้าวฤดูหนาวที่ปลูกได้ยากในทุ่งร้าง ต่อมาจึงพบอีกว่าที่ก้นของหลุมฟ้ายังมีแม่น้ำและโรงนาด้วย

หนิงเซวียถือกระจกมองไกลมองสำรวจวัดเสวียนคงอย่างเงียบๆ ยิ่งผ่านไปนานสีหน้าก็ยิ่งเคร่งขรึม สองมือที่ถือกล้องก็ยิ่งแข็งเกร็ง

จากภาพที่เห็น มันพอจะคำนวณได้คร่าวๆ ว่าในวัดเสวียนคงน่าจะมีหลวงจีนเกินหนึ่งพันรูป ที่ราบขนาดใหญ่ตรงส่วนก้นของหลุมฟ้ามีคนอาศัยอยู่กว่าสิบหมื่นคน ชาวนาผิวดำคล้ำเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งพวกนั้นนอกจากต้องรับภาระส่งสิ่งของที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตประจำวันให้

วัดเสวียนคงแล้ว คิดว่ายังต้องถูกใช้แรงงานอย่างหนักด้วย

วัดเสวียนคงคงอยู่มานานเท่าใด คิดว่าชาวบ้านพวกนั้นก็ใช้ชีวิตอยู่ที่กันของหลุมพ้ามานานเท่านั้น ได้พื้นโลกที่มีดมิดและอัปชั่น ไม่ได้เห็นแสงตะวัน ไม่รู้จักชั้วอายุคนแล้วที่ต้องทำงานหนักอย่างลำบากยากเข็ญ ใช้ชีวิตอย่างทุกข์ทรมานขั้นแค้น จึงประคับประคองวัดเสวียนคงให้ดำรงอยู่ได้ หนึ่งเซวียเชื่อว่าไม่ว่าจะเป็นศิษย์นิกายพุทธที่ศรัทธาขนาดไหนก็คงไม่อาจทนรับการทรมานแบบนี้ไปตลอดทั้งชีวิตได้ หลวงจีนในวัดเสวียนคงต้องมีวิธีบังคับชวานาเหล่านี้เหมือนกับวิธีที่ใช้บังคับม้าบังคับวัวอย่างแน่นนอน หากมองในแง่มุมนี้ ชวานาเหล่านี้ก็เหมือนแรงงานทาสที่แดนจหยวนยกเลิกไปนานแล้ว

ช่วงเวลาสั้นๆ ในสมองของหนึ่งเซวียคุณภาพขึ้นมากมาย ทาสหลบหนีที่ถูกลวดเหล็กร้อยกระดูกใหญ่ คนที่ไม่เลื่อมใสนิกายพุทธล้มตายในนาข้าว ชาวบ้านที่ต้องทุกข์ทนกว่าสิบหมื่นคนคุกเข่าต่อหน้ายอดเขา หลวงจีนในวัดใช้ชีวิตอย่างยโสและฟุ่มเฟือย...หนึ่งเซวียวางกระจกมองไกลลง พอมองวัดเสวียนคงท่ามกลางเมฆหมอกที่คล้ายแดนสุขาวดีแล้วก็ต้องขมวดคิ้ว

ซังซังเล็กม่านรถม้าขึ้น ก็เห็นภาพที่อยู่ตรงหน้าเช่นกัน ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก

หนึ่งเซวียส่งกระจกมองไกลให้นาง แล้วกล่าวว่า

"ดูสักหน่อยแล้วค่อยไป จะได้ไม่เสียที่ที่พวกเราได้มาวัดเสวียนคง"

ถ้าหนึ่งเซวียเป็นมหาบุรุษผู้มีสติปัญญาและความกล้าหาญ มันอาจปีนลงหน้าผา แอบเข้าไปในโลกที่น่าเวทนาได้ชั้นเมฆ ปลูกระดมพวกชวานาให้ก่อภพภู โคนล้มวัดเสวียนคงที่รูปร่างแปลกประหลาดเหมือนวังมนี่เสียหรือไม่มันอาจลอบเข้าวัดเสวียนคงไปหาสมบัติล้ำค่าที่นิกายพุทธเก็บ

รักษามาแต่โบราณกาล

แต่มันไม่ใช่บุคคลประเภทนั้น หลังจากสำรวจวัดเสวียนคงเสร็จแล้ว ก็ไม่ลังเลเลยที่จะให้เจ้าศาลากรดม้าออกมาให้ห่างจากหน้าผาตรง ขอบหลุมฟ้า แล้ววิ่งจากไปอย่างเงียบๆ ในทิศทางตรงข้าม

สมบัติแม้จะดี แต่ก็ต้องดูว่ามีวาสนาที่จะได้รับหรือไม่ ทุกคน ล้วนมีความอยากรู้อยากเห็น ถ้ามันยังคงเป็นเขียนเชิงสืบสามของ สถานศึกษาที่ไม่รู้เรื่องราวอย่างเมื่อแรกที่มาถึงวัดลั่นเคอ หากไปเดินเล่น ที่วัดเสวียนคง อย่างน้อยแม้หลวงจีนในวัดจะจับมันได้ก็คงไม่กล้า ฆ่าคนตามอำเภอใจ แต่ตอนนี้มันพาซังซังมาด้วย โลกนี้แม้กว้างใหญ่ ทว่ากลับเหมือนไม่มีที่ให้พวกมันยืน นับประสาอะไรกับแดนศักดิ์สิทธิ์

ของนิกายพุทธที่คิดแต่จะสังหารซังซังดงเดียวกับเหตุการณ์ในวัดลั่นเคอ รมม้าสีดำเดินทางอย่างเงียบๆ มาได้สักพักก็กลับมาถึงจุดเริ่มต้น ที่พวกมันเริ่มออกเดินทางในทุ่งร้างตะวันตกตอนแรก เพียงแต่ตำแหน่ง คลาดเคลื่อนกันเล็กน้อยเท่านั้น และกำลังจะผ่านต้นโพธิ์ต้นนั้น

หนึ่งเซวียมองต้นโพธิ์ที่อยู่นอกกรดแล้วพูดว่า

"ที่นั่นน่าจะเป็นสถานที่ที่ปฐุมพุทธะละสังขาร"

ซังซังมองดูต้นไม้ที่มีลำต้นสีเทาอ่อน ใบเขียวคล้ายรูปหัวใจต้นนั้น ก็คิดว่าฤดูสารทที่หนาวเหน็บเช่นนี้ ในทุ่งร้างกลับมีต้นไม้ที่สามารถขึ้น โตได้สวยงามนี้ได้ ช่างน่าประหลาดใจ แล้วพอคิดได้ว่าในที่สุดตนเอง ก็ได้พบสถานที่ที่ปฐุมพุทธะละสังขารดังที่บันทึกไว้ในคัมภีร์พุทธ ก็อดไม่ได้ที่จะหวาดกลัว

หนึ่งเซวียหัวเราะแล้วพูดว่า

"ฐานะของเจ้าตอนนี้ไม่ต่างจากปฐุมพุทธะ ไม่จำเป็นต้องกลัวเกรง มากนัก"

หลังจากแสงพุทธะที่ยอดเขาหว่าซานส่องฉายลงสู่วัดลั่นเคอ ตลอดเส้นทางแห่งความเป็นความตาย ทั้งสองคนไม่มีโอกาสได้คุยกัน ถึงเรื่องนี้เลย หรือจะพูดว่าไม่อยากคุยก็ได้ แต่สุดท้ายแล้วพวกมันยอม ไม่อาจนิ่งเงียบไปตลอด

ซังซังนิ่งเงียบอยู่นานก่อนถามเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าอาจทำลายโลกนี้จริงๆ หรือ"

หนิงเซวียนึกถึงวัดเสวียนคงที่ได้เห็นมาเมื่อครู่ นึกถึงความจริงอัน โหดร้ายที่ตนเองคาดเดาได้ จึงตอบว่า

"ข้าไม่รู้และไม่สนใจ แต่ถ้าเป็นโลกแบบนั้น ทำลายไปก็ไม่เห็นจะเป็นไร"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624232.html>